

[Per Federspiel.]

hvis folketinget i dag havde haft i hvert fald to muligheder at vælge imellem. Noget sådant foreligger imidlertid ikke. Nogen virkelig undersøgelse af mulighederne for en dansk tilslutning til fællesmarkedet har regeringen ikke foretaget. Gang på gang har vi fra venstres side stillet krav herom, men er blevet holdt hen med udflugter.

Den højtærede udenrigsminister sagde ganske vist, at næppe noget andet land uden for de seks har været så omhyggelig med sine undersøgelser om vilkårene for en tilslutning til de seks som Danmark; der har været en nær og hyppig kontakt med de seks og disses fælles institutioner. Det er ganske ejendommeligt, at regeringen, der dog med den største omhu — og det fortjener ros — har holdt det udenrigspolitiske nævn underrettet om, hvad der foregik på dette område, aldrig med et ord har nævnt noget om disse undersøgelser. Det, ministeren sigter til, er utvivlsomt de skrivebordsundersøgelser, der er foretaget i udenrigsministeriet. Det fremgik også af det ærede medlem hr. Per Hækkerups bemærkninger, at man ligefrem ikke har kunnet anse det for forsvarligt at rette en egentlig henvendelse til de seks om vilkårene for en dansk tilslutning, for det ville jo i virkeligheden betyde, at man var interesseret. Det vil med andre ord sige, at der ikke fra socialdemokratiets side, at der ikke fra regeringens side har været nogen virkelig alvor i erklæringen om, at man holdt alle døre åbne.

Jeg lyttede i slutningen af den højtærede udenrigsministers redegørelse forgæves efter en nærmere redegørelse for disse undersøgelser, og jeg hørte, at ministeren ville begrænse sig til resultatet af de senere ugers undersøgelser, og hvad var det? I London havde man fået det indtryk, at en dansk tilslutning til de seks ville give både tilhængere af Commonwealthpolitikken og indflydelsesrige britiske landbrugskredse vind i sejlene til skade for dansk eksport. Jeg tror ikke, dette argument er holdbart. Reaktionen fra disse kredse ville vel ikke have været anderledes eller mere tungtvejende end den, der nu er kommet til orde efter landbrugsoverenskomsten, og den har den britiske regering jo taget sig let, hvad

den også har god grund til. Om reaktionen fra de seks nævnte ministeren overhovedet intet undtagen i forbindelse med et forslag om indrømmelse af toldkontingenter til England i tilfælde af en dansk tilslutning til de seks. Denne tanke fremførte jeg allerede under debatten i februar som et muligt forhandlingsgrundlag med de seks.

I denne forbindelse nævnte ministeren, at man i Bruxelles havde ment, at denne tanke ville stride mod selve målsætningen for de seks' samarbejde. Det er en noget tåget udtalelse fra Bruxelleskommissionens side, og den rimer meget dårligt med de seks landes ofte gentagne påstand om, at deres mål er en ekspanderende økonomi. En ordning som den, jeg foreslog, ville være i alle parter interesse, og det er en gammel erfaring, at ingen aftale er umulig, når den stemmer med alles interesse og i øvrigt er legitim. Sandheden er utvivlsomt den, at regeringen ikke har haft nogen interesse i en sådan løsning og derfor heller ikke har været interesseret i at optage forhandlinger om en mulig tilslutning til de seks på dette grundlag. Jeg ser derfor beviset definitivt ført for, at der ikke på noget tidspunkt har været nogen seriøs tanke bag regeringens erklæring om, at den ville følge de åbne døres politik. Man har fra regeringens side haft den negative indstilling, at man ikke for nogen pris ville søge tilslutning til de seks, og man har sat sig hen og ventet på, at noget ville vise sig, og dette noget har altså vist sig i form af dette noget mærkværdige frihandelsområde.

Dette betyder imidlertid mere end et brud på de åbne døres politik. Det, der nu sker, er, at syv lande i Europa vil spille hasard med en verdensdels skæbne ud fra en yderst usikker forventning om, at oprettelse af et rivaliserende markedsområde vil tvinge de seks til en forhandling ud fra den kortsynede betragtning, at de seks for tiden har større eksportinteresser i de syv, end de syv har i de seks. Men denne betragtning gælder ikke for Danmark, da vore eksportinteresser er nogenlunde ligeligt fordelt, og vore interesser vil være blandt de hårdest ramte ved den diskriminering, som nu vil følge af handelskrig. Det er også et brud med den hidtidige britiske europæiske politik, først formuleret af Winston Churchill og siden gentaget af Anthony Eden,